

Przymierze Abrahama a Pośrednik Nowego Przymierza cz. 1

„Albowiem Bóg obietnicę czyniąc Abrahamowi, gdy nie miał przez kogo większego przysiąc, przysiągł przez siebie samego, mówiąc: Zaiste błogosławiąc błogosławić ci będę, i rozmnażając rozmnożę cię” – Hebr. 6:13-14.

W celu zrozumienia powyższego zapisu biblijnego przydatne będzie przeanalizowanie poniższych pytań:

1. Co oznacza termin „przymierze”?
2. Jaka jest treść Przymierza Boga z Abrahamem (1 Mojż. 12:1-3; 15:1, 5; 17:1-10; 22:16-18; Dzieje Ap. 3:25; Hebr. 6:13-18; Gal. 3:29)?
 - a) „Albowiem Bóg obietnicę czyniąc Abrahamowi, gdy nie miał przez kogo większego przysiąc, przysiągł przez siebie samego, mówiąc: Zaiste błogosławiąc błogosławić ci będę, i rozmnażając rozmnożę cię” – Hebr. 6:13-14. Co oznacza nasienie określone jako „gwiazdy niebieskie”?
 - b) Co oznacza nasienie porównane do „piasku na brzegu morskim” (Rzym. 9:1-12; Gal. 4: 21-31)?
3. Jakie dwa inne przymierza zostały dodane do Przymierza Abrahama?
 - a) Przymierze Zakonu;
 - b) Przymierze Nowe;
4. Dlaczego Pan Bóg ustanowił dwa inne przymierza?
5. Pod jakim przymierzem rozwija się Kościół w Wieku Ewangelii?
6. Co przedstawia kielich nowego testamentu; czy jest to kielich Nowego Przymierza?
7. Co przedstawiają trzy żony Abrahama: Sara, Agar i Keturah?
8. Czy jest różnica między pojednaniem a pośrednictwem?
9. Co znaczy przymierze wieczne?
10. Co oznacza krew wiecznego przymierza, czyli nowego testamentu?
11. Z kim Pan Bóg zawrze Nowe Przymierze?

DEFINICJA PRZYMIERZA

Przymierze to układ zawarty między osobami, narodami, państwami. Biblia mówi o przymierzach poszczególnych ludzi lub narodu z Bogiem, jak np.: 1) Przymierze Boga z Noem (1 Mojż. 6:18; 9:9); 2) Przymierze Boga z Abrahamem (1 Mojż. 15:1-18); 3) Przymierze Zakonu (5

Mojż. 29:1, 9, 12); 4) Przymierze z Dawidem (2 Sam. 23:5); Przymierze Nowe (Jer. 31:31-34; Hebr. 8:8). Poza tym spotykamy w Piśmie Świętym jeszcze inne przymierza, jak przymierze soli (3 Mojż. 2:13; 4 Mojż. 18:19; 2 Kron. 13:5) lub też zakaz zawierania przymierza z nie-Izraelitami (5 Mojż. 7:2-3; Joz. 23:12-13).

PRZYMIERZE BOGA Z ABRAHAMEM

Apostoł św. Piotr w swoim kazaniu w świątyni oświadcza: „Wyście synami prorockimi i przymierza, które postanowił Bóg z ojcami naszymi, mówiąc do Abrahama: A w nasieniu twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi” – Dzieje Ap. 3:25. Apostoł odwołuje się do pierwotnego Przymierza Abrahama, które zawiera dwie części obietnicy, co zostało zobrazowane w *gwiazdach niebieskich i piasku na brzegu morskiego* (1 Mojż. 22:17). To pierwsze wymienione nasienie (potomstwo) stosuje się do Chrystusa – Jezusa jako Głowy i Jego Ciała – Kościoła. Ap. św. Paweł wyraża taką myśl w Liście do Galatów 3:11, 29. Zaś duchowe nasienie przyrównane do gwiazd niebieskich, czyli światła na firmamencie niebieskim będzie pomostem dla ziemskiego nasienia drugiego Abrahama – Izraela, przedstawionego w piasku morskim. Ostatecznie – w Tysiącleciu – cały rodzaj ludzki zostanie przez Izrael przyprowadzony do harmonii z Bogiem. Abraham w tym obrazie przedstawia Boga i dwie klasy, a mianowicie: Chrystusa wraz z Kościołem na szczeblu duchowym i ludzkość doprowadzoną do doskonałości na poziomie ziemskim.

NASINIENIE JAKO GWIAZDY NIEBIESKIE I PIASEK MORSKI

Apostoł św. Paweł napisał o dwóch potomkach – nasieniach, że jedno rozwija się pod wiarą, a drugie pod zakonem. Pierwsze, czyli *duchowe* nasienie jest obecnie – w Wieku Ewangelii – w procesie rozwoju. Natomiast nasienie *cielesne*, klasa restytucyjna rozwinię się dopiero pod Nowym Przymierzem i pod jego pośrednictwem na podstawie prawa uczynków i doskonałości istotnej, a nie przypisanej. Figurą tego Nowego Przymierza było Przymierze Zakonu, którego *pośrednikiem* był Mojżesz, które to jednak przymierze nikogo nie przyprowadziło do doskonałości. Apostoł Paweł wyjaśnia to zagadnienie w Liście do Rzym. 4:3-18 w słowach: „A przetoż z wiary jest dziedzictwo (Przymierza Abrahamowego, które obejmuje Kościół), aby było z łaski i żeby była warowna (pew-

na) *obietnica wszystkiemu nasieniu, nie tylko temu, które jest z zakonu, ale i temu, które jest z wiary Abrahamowej, który jest ojcem nas wszystkich*”. Bóg będzie Ojcem wszystkich zbawionych, nie tylko Kościoła, ale i podniesionej ludzkości, o czym dalej pisze apostoł: „*Ojcem wielu narodów wystawiłem (ustanowiłem) cię*” (w. 17). Wszystkie więc narody ziemi, które będą błogosławione i dla których to błogosławieństwo okaże się skuteczne, staną się dzięki niemu dziećmi Boga, zobrazowanego w Abrahamie. Wszyscy więc możemy zauważyć, że pierwotne przymierze zawarte przez Boga z Abrahamem obejmuje w sobie wszystko, co Pan Bóg obiecał dać najpierw Kościołowi, a następnie przezeń całemu rodzajowi ziemskiemu, który przyjmie łaskę Bożą za darmo. Toteż zgodnie z Boskim postanowieniem nie było potrzebne żadne dodatkowe przymierze, gdyż wszystko zostało zawarte w tym **pierwotnym Przymierzu Abrahama**.

DWA INNE PRZYMIERZA

Skoro pierwotne (pierwsze) Przymierze Abrahama zawiera wszystkie obietnice dla człowieka, obejmuje całość Boskich obietnic, tak dla Kościoła, jak i dla wszystkich narodów ziemi, które przez Kościół będą błogosławione w Tysiącleciu, to dlaczego Pan Bóg wprowadza dwa inne przymierza, a mianowicie:

- Przymierze Zakonu, ustanowione przy Górze Synaj z narodem izraelskim i Mojżeszem jako *pośrednikiem* (2 Mojż. 24:1-11) oraz
- Przymierze Nowe, które ma być ustanowione, aby za pośrednictwem Izraela mógł być błogosławiony cały świat (Jer. 31:31-33; Hebr. 9:14-22)?

Na powyższe pytanie możemy odpowiedzieć następująco: te dwa *przymierza* zostały dodane z pewnego ważnego powodu, a mianowicie: aby lepiej został uwypuklony Boski zamiar i aby łatwiej nam było zrozumieć działanie Boskich przymiotów - *miłości* i *sprawiedliwości*, zarówno obecnie jak i w przyszłości.

PRZYMIERZE ZAKONU

Słowo Boże naucza, że Przymierze Zakonu zostało dodane do Przymierza Abrahamowego i miało obowiązywać przez pewien okres czasu - aż zostanie zastąpione przez Nowe Przymierze. Było potrzebne z powodu grzechu i wskazywało na wysoki wskaźnik Boskiej miary w ocenie Izraela. Przymierze Zakonu, które zostało zawarte z narodem izraelskim, spełniło swą rolę w stosunku do niego. Przymierze to było również miernikiem stanu serc. Wobec jego zasad objawiła się doskonałość Jezusa oraz stan wszystkich tych, którzy skłaniali się ku Bogu i Jego sprawiedliwości należycie przygotowując się do przyjęcia chwalebnej Ewangelii świętej, jaka ostatecznie do nich dotarła. W końcu Przymierze Zakonu wywarło korzystny wpływ na naród

żydowski, który za czasów Mesjasza był najlepiej przygotowany do tego, by spośród niego wyłoniło się kilka tysięcy osób, które mogły przejść spod Zakonu do Chrystusa. Co więcej, Przymierze zakonu zawierało liczne proroctwa, typy i figury, które były i są pomocne dla duchowego Izraela podczas całego Wieku Ewangelii i są dla nas oczywiście wielkim błogosławieństwem w poznawaniu i pogłębianiu znajomości Boskiego planu.

Mamy świadomość tego, że Przymierze Zakonu *nie przywiodło niczego do doskonałości*. Chociaż ma ono figuralne znaczenie i łączność z pewnymi częściami planu Bożego, to jednak nie dodawało niczego do *pierwotnego* Przymierza Abrahamowego. Udowadnia to apostoł św. Paweł, zwracając uwagę, że Przymierze Zakonu nie było nigdy zamierzone po to, by zająć miejsce *pierwotnego* Przymierza Abrahamowego. Myśl taką apostoł rozwija dość obszernie w Liście do Galatów 4:21-31. Píše on do chrześcijan, którzy chociaż uznawali Jezusa za prawdziwego potomka i dziedzica Abrahamowego Przymierza, to jednak myśleli, że w jakimś stopniu znajdują się ciągle pod Przymierzem Zakonu. Podobnie jest i teraz - niektórzy z nas, choć uznają Chrystusa i prawa Przymierza Zakonu, to ponadto sądzą bez podstaw biblijnych, że dodatkowo potrzebne jest Nowe Przymierze, które ich także obowiązuje. W oparciu o oświadczenie apostoła św. Pawła możemy stwierdzić, że Kościół, Ciało Chrystusowe nie znajduje się ani pod *starym* Przymierzem Zakonu, które już przemineło, gdyż zostało „przybite” do krzyża w ofierze złożonej przez Chrystusa, ani też pod Nowym Przymierzem, które jeszcze nie zostało „zapieczętowane” - nie zostało jeszcze wprowadzone. To, co Nowe Stworzenie jako duchowy Izrael posiada i rozwija się, stanowi najwyższy poziom stanu *pierwotnego* Przymierza Abrahama, przedstawiony we współdziedziectwie *nasienia* Sary, jak to wyraźnie stwierdza apostoł Paweł w Liście do Galatów 3:9: „*Jeźliście Chrystusowi, tedyście nasieniem Abrahamowym, a według obietnicy dziedzicami*”. Należy pamiętać, że naród izraelski nadal znajduje się pod Przymierzem Zakonu i będzie tak dopóty, dopóki nie uzna Jezusa za swojego Mesjasza (Rzym. 10:4; Efez. 2:15).

NOWE PRZYMIERZE

Świat (cały rodzaj ludzki) otrzyma swoje błogosławieństwo i restytucję poprzez Nowe Przymierze, które jest drugim dodanym do *pierwotnego* Przymierza Abrahamowego. Nowe Przymierze nie zostało jeszcze ustanowione, ponieważ Kościół nie został skompletowany. To Nowe Przymierze zostanie wprowadzone w życie przy końcu Wieku Ewangelii i będzie obejmowało cały Wiek Tysiąclecia. Taką naukę apostoł św. Paweł wyraża w Liście do Hebr. 12:24: „*Aleście przystąpili (...) do pośrednika nowego testamentu (przymierza), Jezusa, i do krwi pokropienia,*

lepsze rzeczy mówiącej niż Ablowa”. Inaczej mówiąc Jezus, nasz odkupiciel i Głowa jest pośrednikiem tego przymierza, wyznaczonym dzięki swej ofierze dokonanej na Golgocie. Nowe Przymierze mogło zostać wcześniej zapieczętowane i rozpocząć swoją działalność, gdyby Ojciec nie przygotował „czegoś lepszego dla Kościoła”, dla Pańskiej Oblubienicy, którą Bóg przewidział jako członków Ciała Chrystusowego. To było „ową tajemnicą” (Efez. 3:3-9) i cały Wiek Ewangelii jest przeznaczony na wybór i rozwój Ciała Chrystusa (Pośrednika).

DWA DODANE PRZYMIERZA

Dlaczego Pan Bóg dodał i ustanowił dwa inne przymierza - Przymierze Zakonu i Nowe Przymierze? W Liście św. Pawła do Hebrajczyków w 12 rozdziale apostoł wskazuje na zapoczątkowanie „nowego wieku” pod Nowym Przymierzem. Naucza, że ustanowienie Nowego Przymierza było obrazowo przedstawione w ustanowieniu Przymierza Zakonu. Dalej zwraca uwagę na różnicę między tymi dwoma przymierzami. Kiedy stare Przymierze Zakonu było ustanawiane, Mojżesz zstąpił z góry przedstawiając narodowi izraelskiemu tablice zakonu, które następnie pokropił krwią, co w pewnym znaczeniu „pieczętowało” to Przymierze. Później wziął tę samą krew i pokropił całe zgromadzenie izraelskie. Ten czyn Mojżesza był obrazem na to, co miało nastąpić w przyszłości (na Chrystusa Jezusa - Głowę i Ciało). Tak jak Mojżesz po zejściu z góry miał zasłoniętą twarz, tak pozafiguralny Mojżesz - Chrystus został zesłany z nieba jako zasłonięty, ukryty, ponieważ ludzkość nie mogłaby znieść Jego chwalebnej obecności. Zawarcie Przymierza Zakonu nastąpiło w symbolicznym, obrazowym czasie ucisku, w ogromnym strachu i niepewności ludzi. To, co działo się przy górze Synaj, będzie miało również miejsce przy pozafiguralnej górze Synaj, to jest w tysiącletnim Królestwie Chrystusowym, które zostanie ustanowione po skompletowaniu pełnej liczby członków Kościoła. Wtedy on Wielki Pośrednik, Głowa i Ciało (Kościół) - zasłonięty, ukrywający chwałę duchowego stanu, zapieczętuje Przymierze i pokropi wszystkich krwią *nowego testamentu* - Nowego Przymierza (Mat. 26:28; Hebr. 9:19-20) na podobieństwo tego, jak podczas obrazowego ustanawiania Przymierza Zakonu krwią kropił Mojżesz. Różnica polega jednak na tym, że Mojżesz kropił tablice Zakonu krwią cielców i kozłów, zaś pozafiguralny Mojżesz, czyli pośrednik Nowego Przymierza pokropi nowe prawo pozafiguralną krwią *lepszych ofiar* (pozafiguralnego cielca i kozła), krwią Jezusową, ale także krwią tych wszystkich, których On przyjął jako członków swego Ciała; kropienie ludzkości będzie się odbywać podczas całego Tysiąclecia i będzie oznaczać doprowadzanie wszystkich ludzi do znajomości Prawdy i do zupełnej zgodności z Bogiem, z Jego prawami i regułami.

POD JAKIM PRZYMIERZEM ROZWIJA SIĘ KOŚCIÓŁ?

Boskie Przymierze z Abrahamem dotyczyło przede wszystkim wiary w nasienie obietnicy i było symbolicznie przedstawione w Sarze, która zrodziła to obiecanie nasienie. Przymierze Zakonu - przedstawione w Agarze nie przywiodło tego nasienia do doskonałości. Natomiast Nowe Przymierze jest pokazane w ocenie tego obiecanego nasienia, aby przezeń prawo do ziemskiego życia mogło przejść ponownie na *cielesny* Izrael, a przez niego na całą ludzkość. Rozumiemy więc, dlaczego w Liście do Kolosan apostoł pisze o społeczności Chrystusa z Kościołem, który jest Jego Ciałem jako o „*tajemnicy*” (Kol. 1:24-28). Żydzi nie mogli przejrzeć tej tajemnicy, oprócz garstki prawdziwych Izraelitów i to dopiero po napełnieniu duchem świętym w Dniu Pięćdziesiątnicy. Ktokolwiek rozumie, że Kościół jest współdziedzicem z Panem, ten pojmuje, że każdy, kto teraz cierpi z Nim, będzie w przyszłości także z Nim królował. Śmierć członków Kościoła, jak to określa apostoł, jest „*dopełnianiem ucisków Chrystusowych*” (Kol. 1:24). Nam wszystkim jest to potrzebne, aby zrozumieć „*głębokości*” Boże. Pismo Święte zapewnia, że jest to możliwe tylko dla spłodzonych z ducha świętego (1 Kor. 2:10, 13). By jednak lepiej zrozumieć, pod jakim przymierzem rozwija się Kościół w Wiek Ewangelii, spróbujmy odnaleźć odpowiedź w symbolice trzech żon Abrahama.

TRZY ŻONY ABRAHAMA

Abraham miał trzy żony. Pierwszą była Sara, następnie Agar - jej służebnica. Trzecią żoną Abrahama - po śmierci Sary - była Keturah. Jej znaczenie wyjaśnia apostoł Paweł w Liście do Galatów 4:21-31. Św. Paweł wyraźnie mówi, że Sara przedstawia *pierwotne* Przymierze Abrahamowe, zaś Agar - Przymierze Zakonu. Naród żydowski znajdował się w niewoli Przymierza Zakonu, zobrazowanej w Ismaelu, synu Agary. Naród izraelski został odrzucony od łaski Bożej, tak jak Agar i jej syn Ismael zostali wykluczeni z rodziny Abrahama.

Św. Paweł pisze też wyraźnie o synostwie Bożym przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Napisano przecież, że Abraham miał dwóch synów: jeden był zrodzony z niewolnicy - Ismael, a drugi z wolnej Sary - Izaak (Gal. 4:22). Kontynuując wykład na temat synostwa Bożego apostoł stwierdza: właśnie wy, bracia, jesteście jak Izaak dziećmi obietnicy Boga danej Abrahamowi (Gal. 4:28). Toteż nie może być nasienie obietnicy dziećmi niewolnicy (Agar), lecz wolnej Sary (w. 29). Jeżeli należymy do Chrystusa, to jesteśmy potomstwem Abrahama, a zgodnie z daną obietnicą - dziedzicami (Gal. 3:29). Apostoł św. Paweł chce podkreślić, że Przymierze Łaski, pod którym rozwija się Kościół Wiek Ewangelii, nie ma nic wspólnego z Przymierzem Zakonu. Te dwa Przymierza są od-

mienne i oddzielne. Syn Agary - Ismael mógł uchodzić przez pewien okres czasu za dziecko Sary, lecz w rzeczywistości nim nie był, tak samo jak syn Sary - Izaak w żadnym znaczeniu nie był synem Agary. Argument ten przedstawia apostoł w zdaniu: „*My tedy, bracia, tak jak Izaak, jesteśmy dziatkami obietnicy*” - pierwotnego Przymierza Abrahamowego, a nie dziećmi Przymierza Zakonu (Gal. 4:28). Dochodzimy do wniosku, że gdyby obecnie apostoł pisał do tych, co mówią, że znajdują się pod Przymierzem przedstawionym w Keturze, powiedziałby wyraźnie: „Nie możecie być dziatkami dwóch przymierzy, dwóch matek. Jeżeli w jakimkolwiek znaczeniu lub stopniu jesteśmy dziećmi przymierza Ketury, to nie możemy być również potomkami przymierza Sary. Jeśli natomiast jesteśmy dziatkami przymierza Sary, to w żadnym znaczeniu ani stopniu nie możemy być dziećmi przymierza Ketury, czyli Nowego Przymierza, które jeszcze nie istnieje”.

Pierwotne przymierze z Abrahamem było obrazowo przedstawione w jego żonie Sarze. To przymierze Pan Bóg zapewnił swą przysięgą, o czym pisze apostoł Paweł w Liście do Hebrajczyków 6:13-19: „Albowiem Bóg obietnicę czyniąc Abrahamowi, gdy nie miał przez kogo większego przysiąc, przysiągł przez siebie samego”; „Dlatego też Bóg chcąc dostatecznie okazać dziedzicom obietnicy nieodmienność rady swojej, uczynił na to przysięgę, abyśmy przez dwie rzeczy

nieodmienne (w których niemożliwe, aby Bóg kłamał), warowną pociechę mieli, my którzyśmy się uciekli ku otrzymaniu wystawionej nadziei, którą mamy jako kotwicę duszy, i bezpieczną, i pewną, i wchodzącą aż wewnątrz za zasłonę”. Inaczej mówiąc jesteśmy dziećmi przysięgi Bożej, dziećmi obietnicy - obietnicy spłodzenia nas w Chrystusie do nowej natury. Jest to całkiem inna obietnica niż ta, na mocy której Żydzi byli domem sług lub ta, przez którą odnowiony zostanie Izrael oraz cała ludzkość, czyli poprzez restytucję wynikającą z przymierza Ketury. Jaka jest różnica pomiędzy obietnicą dla Nowego Stworzenia - Kościoła, który wchodzi do rodziny Bożej, a obietnicą, przez którą inni później wejdą, czyli cała ludzkość? Otóż, Ojciec Niebieski podczas Tysiąclecia nie będzie miał bezpośredniego kontaktu z rodzajem ziemskim. Pan Bóg powierzył wszystkie sprawy Synowi, a On zgodnie z planem Bożym przyjmuje w Wieku Ewangelii za swych „członków” tych wszystkich, których Ojciec Niebieski pociągnie ku Niemu (Jan 12:32; 17:6, 9). Natomiast cała ludzkość tego świata przejdzie indywidualny proces restytucji, aż osiągnie doskonałość pod sztandarem pośrednika Nowego Przymierza.

[część II](#)

Kniaziew Czesław
R-
„Straż”